

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Hoffmann, Kai.; af Kai Hoffmann.
Titel Title:	<u>Under Solen : Digte</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Brødr. Salmonsens, 1907
Fysiske størrelse Physical extent:	78 s.

DK

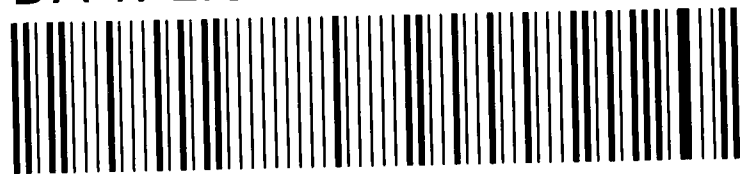
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

53, - 3/2.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 06298 9

+Rex

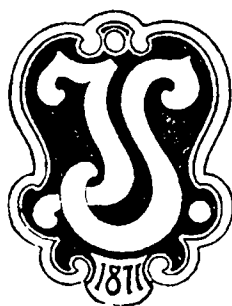

UNDER SOLEN

DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG

UNDER SOLEN

UNDER SOLEN

DIGTE

AF

KAI HOFFMANN

KØBENHAVN

FORLAGT AF BRØDR. SALMONSEN (J. SALMONSEN)

1907

KØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

INDHOLD

	Side		Side
Københavns Foraar I—IV.	5	Rejse	43
Skibe		I Maaneskinnet sad — . . .	45
Foraarets Sol —		Foraarsskumringen	48
O Stad —		Paa Vandring	49
Parken		Sommerens Nymfe	50
Blaanende Danmark — . . .	12	Som den højt fæstede — .	52
Kirsebærtræerne	14	Kom —	54
Høstakken —	15	Den lyse Nat	56
Svalerne	16	Maaneskinshuset	58
Aftendisen	17	Naar Huset vaagner — . . .	60
Rugen bølger —	18	Bjergene	62
Store Bøge —	19	Lavendlerne	64
Solnedgang	20	Vinter paa Landet	65
Hvor blinker —	21	Hjem fra Byen	68
Viggo Stuckenberg's Død..	22	Livets Timer	70
Professor Jul. Lassen	24	Der er visselig —	71
Med «Aphrodite»	33	Molok	72
Stockholm	38	De Døde	74
Badested	40	Den nye Verden	76
I Skærgaarden	42	Sne	78

KØBENHAVNS FORAAR

I

Skibe

Gadens flygtende Skygger
af mægtige Skorstenes Røg!
Alle de tøjrede Skuder —
en Masteskov, tæt og høj!

De gamle Brigge og Barker
og Sejlere store og smaa
har lagt sig til Ro i Kanalen
med Toppene tyst i det Blaa.

Med Masterne, smekkre og nøgne,
og Tove og Mers og Rær.
— Vinterligt uddøde Skibe,
venter I Foraaret her?

Gadens flygtende Skygger,
de mægtige Skorstenes Røg . . .
Der er paa de lysende Kajer
som en begyndende Støj.

Husenes teglrøde Tage,
dernede det graalige Slot —
straalende strækker sig Taarnet,
grønt i en Svimlen af Blaat!

II

Foraarets Sol —

Foraarets Sol beruser atter Gaden . . .

Foraarets Sol bedrøver os paany.

— Lyskasteren er vendt mod Mørkestaden.

Se — Snavsets, Slæbets, Fattigdommens By!

Vi gaar omkring i vore grønne Frakker

og drikker langsomt Luftens kolde Vin.

— Men vi skal træde paa hinandens Nakker!

Thi det vi lever af — det er Ruin!

Vi er Hyæner alle — intet dækker

vort Aasyns Skæbne og vor Rovdyrham!

Enhver har sin bestemte Lugt. — Vi trækker
en Kølvandsstribе efter os af Slam.

I dette Solskin uden Glans og Grøde

er Byen som et Lig med flænget Lin . . .

Vi gaar og drømmer om at æde Døde,

imens vi langsomt drikker Luftens Vin . . .

III

O Stad —

O Stad af Sten, der lever — vidtstrakte København,
du Danmarks lille Verden — med det graa og hæse
Navn,
som Skippere og Kræmmere har skabt i fordums Dage —
jeg elsker Foraarsstjernen bag dine dunkle Tage!

Jeg elsker dig, naar Stjernen i den underlige Luft
staar som en Konge over dine Huses Snusfornuft.
Da blaaner alle Pladser — da gaar jeg gennem Gaden,
som gik jeg ud mod Lykken — gennem Vidunder-
staden!

O Kræmmerne omkring mig — og hele denne Strøm!
Den søde Aften bølger af Storhed og Drøm.
Af alle Tiders Foraar mit Hjerte gennembruses.
Her, her er Verdensstævnet, hvor Aanderne beruses!

IV

Parken

Midt i Byen, der brager,
ligger den ensomme Have,
aaben til alle Sider —
som en forsmaaet Gave.

Under den blegnende Himmel
strækker sig Plæner og Gange —
tyst som en Paradishave,
uden Eva og Slange.

Mellem de tordnende Gader
risler en Bæk over Stene.
Halvmaanen hænger deroppe.
O, jeg er fuldkommen ene!

I den begyndende Skumring
føres jeg atter tilbage
til de forsvundne Foraars
sælsomme Eftermiddage.

Solsorten hopper paa Skrænten.
Disen udglider i Luften.
Byen og Rummet er om mig.
Om mig er Rummet og Duften.

Gadernes Aften derude
naar mig som dirrende Strømme.
Men ved den rislende Kilde
faar jeg min Magt til at drømme.

Under den funklende Maane
staar jeg i Foraarets Have . . .
Det er den evige Ungdom!
Min er dens skinnende Gave!

Jeg er den Ene, der hører
Skønheden hemmeligt kalde!
Jeg er den Elsker, der rummer
dybt i mig alting og alle!

BLAANENDE DANMARK —

Jeg sejled igennem det blaanende Danmark.
Midt i den kløverduftende Sommer
saa jeg kun Havet og lugtede Hav.
Belter og rum Sø — alt var det Danmark!

Bølgernes Enge og Sletter og Ørkner . . .
Saa lille et Land — og saa vældigt et Øde!
Vi mødte kun stundom en langsom Smakke;
men Dag efter Dag var det stadigvæk Danmark.

Jeg levede indenfor Landets Grænser
en Sommer uden at træde paa Jorden,
i fuldkommen Fjernhed fra Præstegaardshaver
og fra den fornøjede Støj i Provinsen.

— Bag Næsset og Fjorden, hvor Købstaden gemtes,
gik Bølgerne store, med Skum og med Dale.
De vidste det ikke derinde — at nærved
var alting forgæves — dør bølgede Døden . . .

Bekendtskabet med de saa ukendte Ting,
med Vandenæs Enge og Ørkner i Danmark,
gav mig dengang, i min Barndom, et Hovmod,
en hemmelig Daab i mit ensomme Danmark!

KIRSEBÆRTRÆERNE

Kirsebærtræerne blomstre nu
i de frodige Haver . . .
Sol og Sol — og ingen Vind.
Lyse Nætter — Maaneskin.
I den berusede Dvale
synger syv Nattergale.

Kirsebærtræerne blomstre nu,
midt i det svulmende Grønne.
Allevegne hvide Trær.
Gennem Dagene et Skær . . .
Det er i Foraarets Kummer
Nuet, der stiger og skummer!

HØSTAKKEN —

Høstakken og det gyldne Træ —
o søde Middagsstund!
Her ligger jeg i Sol og Læ —
det friske Hø, det gyldne Træ
og Himlen uden Bund!

Foraars og Sommers Mødested
imellem Syd og Nord!
— Hvor Himlen er, er Verden med.
Men det er kun paa dette Sted,
den danske Have gror . . .

Imod mig fra min Barndoms Aar
og fra hin grønne Ø,
hvor Lykkens Time stille staar,
en Bølge af Skærsommer slaar.
— O, denne Duft af Hø!

SVALERNE

Deroppe er Himlen saa blaa —
som laa der Koralev begravet.
og Svalerne kommer, forsvinder —
som Flyvefisk over Havet.

Deroppe — en Kuppel af Blaat,
hvor Sommerens Fugle sig svinger!
Det er en Musik gennem Rummet.
Rummet er Kvidren og Vinger.

Deroppe — i grænseløs Luft,
hvor Dansernes Sværm danner Kæde
og mødes og flygter — deroppe
er Sommerens blinkende Glæde!

AFTENDISEN

Den lune og fugtige Have —
og Dalens dampende Aa.
Skoven løfter sin mørke Ryg
over det drivende Graa.

Over den fugtige Have,
hvor Aftenen tyst falder paa,
ligger en Dis, der stiger
fra Jord og fra Mose og Aa.

Jeg løfter mit Hoved og stirrer . . .
Jeg ser gennem Dampenes Graa,
over de drivende Taager —
Rummet, hvor Stjernerne staa!

RUGEN BØLGER —

Rugen bølger, Rugen bølger —
det er Vinden over Jord,
det er Vinden over Havet,
flygtende og uden Spør.

Det, der nu usynligt iler
over disse Agre hen,
denne grønne Sø, der duver —
alt er sket og sker igen!

Jeg staar her og ser den bølge,
denne Mark, i denne Stund.
— Men jeg husker, jeg genkender,
jeg ser Dybder uden Bund!

STORE BØGE —

Store Bøge, staa og gro!
At betragte eder giver Ro.
Se, mit Liv skal som en Stamme løfte op
mine Tankers Krone over Skovens Top!

Tiden gør den svage stærk.
Livet er et stort og langsomt Værk.
Stadig stiger under Barken Muldens Saft.
Aarene skal give mig min højste Kraft.

Det er Drøm at se jer gro,
Bøge, i jer kongelige Ro.
Højt i Alderdommens Vælde skal jeg naa
den fuldkomne Sejer, Riget i det Blaa!

SOLNEDGANG

Himlen staar i Brand, mens det regner.
Se den over Skoven graa og rød!
Det er Hjertets Gløden, naar det segner.
Det er Livets ildberuste Død.

Tagene og Møllens Vinger tegner
deres Mørke mod den høje Pragt.
Himlen staar i Flammer, mens det regner.
Aftnen vinker i sin Purpurdragt . . .

HVOR BLINKER —

Hvor blinker den rødt, den Stjerne
under de Skyers Tæpper!

Det er som et Baal, der brænder
langt borte paa Himlens Stepper!

Dèroppe paa hine Prairier,
hvor Tue grønnes ved Tue —
hvem sidder nu dèr og taler
i Kreds om den blæsende Lue?

Hvem er det, jeg ser langt borte
paa Sletten, hvor Baalet brænder,
bøje sig frem i Aftnen
og varme de frysende Hænder?

VIGGO STUCKENBERGS DØD

Henover de skumrende Skove
de store Taager gaa.
Det regner over Træerne
og i den blege Aa.
Mellem de sorte Stammer
lyser langt borte et Kammer.
— Det er din gyldne Stue,
som nu skal dødstyst staa!

Det er i denne Aften,
det er i denne Stund,
at Livets Elsker vandrer
bort gennem Livets Lund.
— Under de sorte Grene
kommer den Døde alene . . .
Der er en altfavnende Smerte
omkring den stumme Mund.

Nu træder han ad de Gange,
hvor fordum han led og lo.
Nu gaar den døde Digter
over den hvide Bro.
Ud imod Sletternes Sletter,
ud i de evige Nætter,
hvor Skyerne fare i Rummet
og Blomster mod Maanen gro.

Det drypper i Aaen, det risler,
som hvisked en grædende Røst.
— Nu gik du bort og blev borte,
Ridder fra Riget i Øst!
Riget af Stjerner og Taager
— Skygge, der vanker og vaager! —
sender imod dine Skove
et Sus af uendelig Høst!

PROFESSOR JULIUS LASSEN

Kantate ved 25 Aars Festen
d. 8. December 1906.

I

KOR:

Tiden strømmer — Livet gror
som en Skov af nøgen Jord.
Meget, der var til, er tabt,
nyt er sket og nyt er skabt.
Det er samme Himmeltegn —
men det er en anden Egn.

Frø blev Frugt, og Frugt blev Frø.
Sæd fløj ud, som maatte dø.
Sædemanden gaar og saar
gennem lange Livets Aar.
O, men altid altfor kort
er den Tid, der rinder bort!

SOLO:

Ungdommen saa Du om Dig i femogtyve Aar.
De kommer og de spredes. Men nye Skarer følge.
Gennem de store Sale gaar der en evig Bølge.
Om Lærerstolens Klippe er der bestandig Vaar.

Vi lytted til Din Stemme — og vore unge Sind
har undret sig, fordi Du stod som *Rettens* Ridder,
og dog var fuld af Varme — en Fører mod de Vidder,
hvor Hjertet gennemrisles af Sol og Stjerneskin!

II

RECITATIV:

I Begyndelsen var Jorden. — Den Mark min og den
Mark din!

Nu er alt en Flod og Ebbe i det gyldne Pengeskrin.
I Begyndelsen var Jorden — Ejendom var Sort paa
Hvidt.

Nu er alt et Brus i Luften. — Hvad er mit, og hvad
er dit?

Kæmpestaden, Verdenslarmen! — Tusind nye Livets
Kaar!

Mænd, der mødes: binder, bindes — hvis kun Baan-
dene forslaar!

Hvad er Ret? — og hvem har Retten i det lune-
fulde Spil,

i de tusind Sammentræf af, hvad vi vil og ikke vil?

KOR:

Vi kom som ganske unge
fra hver en Kant og Krog,
bestemte paa at granske
den store Rettens Bog.
Vi kom og læste, læste:
— Hvor er den Bog dog drøj!
Hvor er dog Livet bundløst —
altid Høg over Høg!

Saa mange Ting kan tænkes,
som vi ej tænkte paa —
bestandig nye Egne
bag dem, hvortil vi naa.

Taalmodig-sejgt har Tanken
kortlagt den mindste Sti
og oprejst Milepæle
for os, der gaar forbi.

Vi takker Dig, der ledte
vor vanskelige Gang,
vi takker Dig, der viste,
hvor hver en Vej er lang —
hvor ganske ubegrænset
paa Menneskenes Jord
Retfærdigheden træder
bestandig nye Spor!

III

SOLO:

Se, Du har virket,
hvad vore Fædre drømte.
— Bægrene, de tømte,

var for Enighed i Norden,
for de tre Søstre,
ensomme paa Jorden.

Ak, vi ved ikke,
naar Nordens Hjerter mødes.
Meget skal forødes —
men vi trænger til hverandre.
Loven er Vejen,
hvorad vi skal vandre.

Retten, den hverdags,
skal stille bygge Broer.
— Mænd som Dig betroer
vi at grundlægge Riget —
virksom, hvor andre
uvirksomme higer!

IV

KOR:

Ja, Du staar, der hvor Du staar.
— Rettens Mand maa staa paa Jorden,
kan som Ørnen og Kondoren
ikke svæve i det Blaa.

Streng i Formen, kold og klar,
er hans Rige denne Verden.
Ren og rank i al sin Færden
gaar han gennem Dagens Graa.

Uden Orden, Regel, Ret
bliver intet Samfund dannet —
som en Stad, hvor Drikkevandet
mangler, aldrig bliver til.

Hvad er højt, og hvad er lavt?
Hvad er Fortids bedste Frugter?
— Romas Ret og Aquadukter
lever endnu — de er til!

KOR AF ALLE:

Slumrer ej en Klang af Lurer
i de Gamles Lov?
Tankens graa Arkitekturer,
har de Pragt behov?
Lov og Ret for de Udkaarne
er to strenge, skønne Taarne —
Lov og Ret er som en Rude
mod det Blaa derude!

Du har følt det Nyes Vælde
i al Tidens Færd.
I den tyste Arbejdscelle
var Du Vrimlen nær.
Ud af det, der gæred, stormed,
har Du roligt Reglen formet —
Luttringsstemplet har Du givet,
hvad Du fik af Livet.

Ivrig, ufortrøden stod Du,
altid lige stærk.

Intet slidsomt Maal forlod Du
før som fuldendt Værk.

Mellem dem, der bygger Landet
— bygger, for de kan ej andet —
gaar Du frem og giver Kræfter
til at følge efter.

Vi har set Dig, vi har kendt Dig —
saa vi ikke ret?

At en hellig Ild har brændt Dig!
gjort Din Gerning let!

Noget bag Din Tale ulmed,
dybt og tyst Dit Hjerte svulmed —
vendt mod Livet, vendt mod alle,
som det hørte kalde.

Hvad gør Tiden, der er rundet?

Ung i Sind Du staar.

Sol og Sommer har sig spundet
gennem Dine Aar. — —

Se, Du sidder ej alene,
Ungdom med de grønne Grene
fylkes om Dig, naar Du gæster
Ungdomsglædens Fester!

MED «APHRODITE»

Til Klas Østlund

I sin hvide, i Stockholm berømte
Motorbaad «Aphrodite»
førte den straalende Klas os
gennem de tusinde Fjorde
ud til de yderste Skær.
Det var en vidunderlig Søndag
i Sommerens Midte.

Der var et Blink over Bølgerne,
som naar jeg i min Barndom
Søndag Morgen fra Sengen
saa ud over Kalvebodstrand.

Se, ad det bugtede Løb
imellem de grønne Klipper
kom vi derud i det frie,
ud i den vældige Skærgaard,
hvor «Aphrodite» var ene.

Ah — det var endelig Frihed!
Det var Fest i det Blaa!
Pojken sad som i Drømme
— let sløvet af Stemplernes Stampen —
og passed sig selv og Maskinen.
Ved Roret sad Klas —
hans Ansigt var Sang.
Thi dette var Sang og usigeligt.

Prustende ud i den salte Luft,
udstødende Raab som glade Drenge
lagde vi bort Titlerne
og kastede Frakken . . .

Imod os slog glødende Friskhed.
Det flammede hvidt over Vandet.
— Evindeligt Skummen om Boven
og Pulsslages Takt og Alarm!

Vi hilste en Sæl om Bagbord.
Der fløj et Par Edderfugle.
De lange og skovgrønne Bjerge
fulgte os fjernt og nær.

Vi baded et Sted mellem Klipperne
i et mægtigt Bassin med Sandbund.
Der var kun Skoven og Vandet
og Klippernes Mure ved Siderne.

Vi spiste til Middag i Sandhamn,
dér drak vi Champagne nær Havet
og nærved de yderste Skær.
Igennem Paradisfjorde
kom vi til Havet og Havets Sten —
de nøgne og ensomme Holme
paa Grænsen af Øde og Storm . . .

Jeg husker Turen tilbage —
mens Solen gik nedad paa Himlen.
Den lyse og glimrende Morgen
var borte — nu var der i Luften
et dybere straalende Guld.

Ad nye Fjorde, langs nye Kyster
løb vi med Brusen og Skum.
Jeg hørte dit rastløse Hjerte,
vidtfavnende «Aphrodite»!

Beständig de skovtætte Klipper.
En Hytte, en Eng mellem Fyrrene.
Det var i den mægtige Soldag
de evige, vejløse Skove . . .

Vi nærmed os Menneskers Egne.
Højt oppe laa halvskjulte Huse.
Villaer, store og brogede,
mødte vi fler og fler.
Oppe og nede — med Bænke
og Haver og Mennesker — Søndagen!

Vi var i det store Indløb
til Stockholm — Hoteller og Fæstninger.
Men her — saa nær ved Kulturen —
saa vi Adam og Eva
bade et ensomt Sted.
Adam dækkede Dejligheden
for vore beundrende Blikke.

Efter paa en Terrasse
at have genfundet Punsch og Musik
løb vi i Eftermiddagen
ind i de snævre Fjorde.

Her vandred og hviled paa Skrænterne
det store henrykte Publikum.

Det var i de løsslupne Timer
den myldrende Midsommerfest . . .

De unge Piger, der vifted,
den sovende Herre i Græsset —
vi skyndte os hjemad, beruste
og trætte af Salt og af Sol.

Igennem Kanaler med Haver
og Træerne ud over Vandet
kom vi, da Dagen hælded,
ind i den hjemlige Fjord.

Nu gik der Søgang — vi fik et Sprøjt.
O gyngende Hjemtur i Aften og Blæsten!
Vi sad dèr — o Aphrodite! —
og brændte af Sol og af Salt . . .

STOCKHOLM

Den mægtige Sommer uden en Sky
gennemgløder den luftige By,
som Fjorden, der blinkende omflyder alt,
har fyldt med sin Aande af Hav og af Salt.

Fra Kyster og Kajer til Klippernes Top
paa Grund af Granit er den Stad bygget op,
der smiler mod Solen, som vilde den naa
en flyvende Lykke etsteds i det Blaa.

Jeg ser fra Terrassen den rivende Strøm.
Der gaar gennem Staden et Brus og en Drøm.
Hvor Mälarens Vand gennem Sluserne gaar,
dér hvirvler og skummer den evige Vaar.

Hvor Gaderne ender, dér skinner det blaat.
Højt ligger, ved Strømmen, det vældige Slot.
Saa bredt som et Bjerg og saa kongelig frit,
som leved hver Sten og som skued den vidt.

Hvor Dagen henlarmer, dèr staar mellem Trær
Kong Karl i sin Ungdom — med Feltherresværd.
Jeg ved det i Gadernes Tummel og Glans,
at Livet er Krig, og at Krig er en Dans!

Mit Hjerte har fundet i Byen mod Nord
den Sol og den Sommer, hvor Skønheden gror —
hvor Livet ophøjes og alting faar Værd,
som var vi dog Herrer og Sejeren nær.

O se dem — i Tavshed og underlig Fred,
de blodrøde Blomster i Parkens Bed!
Dèr staar de og brænder! — Hvad er det, jeg ser?
Et Bud fra en Verden, hvor Undere sker?

Hvad hvisker de til mig? Hvad grubler jeg paa?
Det er, som jeg dybt i min Skæbne saa.
O brændende Blomster i Sommerens By —
mit Hjerte skal blomstre og blomstre paany!

BADESTED

Til Birgitte og Olof

Sommerlige Huse inde mellem Træer —
pudsede Reder i den tætte, tyste Skov.
— Pindsvinet pusled, naar det mørknede i Haven.
Skaderne kom og skratted, naar vi sov.

Gennemsigtig stod derude Sommernatten.
Birkene stod der. — Og saa var Himlen blaa.
Stilheden! — Formiddagens Sol mellem Løvet!
Og det lille Egern, som vi en Morgen saa!

Byen og dens Gløden — den grumme Tur med Toget.
Og den grønne Eng, hvor vi steg af — den Duft!
Op ad Bakken — hjem, mellem Bjerglundens Fyrre . . .
Fyrrene og Granerne — o, inddrik denne Luft!

Se, dèr venter Finn os — han vaager over Laagen.
Far og Onkel «Ola» maa nok komme ind.
— Ak, naar han iaften slæbes til sin Balje,
naar han selv, alene, skal gennem Søvnens Grind!

Dybe, skjulte Verdner, hvor du alene færdes!
Drøm, hvori jeg lever, og som gennembruser alt!
Rig iblandt de rige og fremmed ingensteder
er jeg Livets Herre — dets Purpur og dets Salt!

Se, langs alle Veje de tilbagetrukne Haver,
Husene derinde, hvor de lykkelige bo . . .
Meget skal vi opnaa — vi, der ejer Jorden,
vi, der drømmer, gemte i den sommerlige Ro . . .

I SKÆRGAARDEN

Titusind Aar er ingenting.

Solen gaar, som den har gaaet, i Ring —
rundt omkring Kloden
og over de Fjorde,
hvor de langt-higende
fare og fore.

Klipperne, Bølgerne — kender du ej,
det er den ældgamle, straalende Vej?
Bølger og Himmel og Holme og Skær —
det er den evige Sommer her!
Se, det er Dagen bag Aftenrøden —
det er den gyldne Sejlads efter Døden!

REJSE

Jeg har lagt til ved Vadstena Slot
— Damperen laa der et Øjeblik blot —
har ankret op under Kalkis Mur —
Stjernerne tændtes i Aftnens Asur.

Dybt inde ligger den svenske Sø.
Langt borte gemmes Euboeas Ø.
Viden om har jeg i Syd og Nord
draget mit flygtige Skumstribespor.

Bjærgenes Linjer og milelang Skov
veksled evindeligt — selv naar jeg sov.
Medens jeg spiste, et smukt Parti
afbrød mig ofte — dør gled det forbi.

Livet derinde, den rugende Strand
var mig bestandigt et lukket Land.
Dalenes Grønsvær, som jeg saa,
skulde jeg aldrig udstrække mig paa.

Har jeg da set det? Var jeg det nær?
Marathons Marker og Skærgaardens Skær.
Flækkerne i deres sløve Hi.
Var det mon mig, der sejled forbi?

Er det den samme, der éngang, Asur,
saa dig mod Aften bag Østerlands Mur —
den, der en Middag, da Vejret var graat,
kom paa sin Vej til Vadstena Slot?

Saa I mig, Kyster, og ved I, at
jeg var jer nær en Dag eller Nat,
ved I, at den, som I saa, det var mig,
adskilt i Tiden det samme Jeg?

Ugernes, Aarenes Sletter og Skov
fulgte hinanden — selv naar jeg sov.
Hvor har jeg været og hvem er jeg blevet?
Bølgerne ved det — i Skum staar det skrevet!

I MAANESKINNET SAD —

I Maaneskinnet sad
omkring det hvide Bord
tre Dødninge i Lagner
og talte uden Ord.

De sidste Blade faldt
fra Grenene rundt om —
de nøgne Kviste vugged,
hvergang et Vindpust kom.

«For nylig var det Dag.»
«En Stribe Sol faldt dér.»
«Et Barn har maaske leget
imellem disse Trær.»

«Nu lever hun sit Liv
som før i Sus og Dus.»
«Jeg boede éngang inde
i dette hvide Hus.»

«Husk ikke det, der var.
Lyt efter Markens Vind.
Mæt jere tomme Hjerter
med dette Maaneskin.»

«Ja, bedre end vor Grav
er denne Lysthusstol
og denne Nat — her sidder
vi nu og slikker Sol.»

«Det er vor hvide Nat.
Det er vor øde Jord.
Vi føler, mens vi fryser,
at vore Hjerter gror.

«Ja, vore Hjerter gror.
Og vore Øjne ser
ved Vinternattens Maane
de Ting, der ikke sker.»

«Hvor er her tyst og lyst!»
«Ja, det er død Mands Fest.»
«O, det er sødt at smage
et Pust af Rummets Blæst!»

De gule Blade faldt
fra Grenene rundt om —
de nøgne Kviste vugged,
hvergang en Luftning kom.

I Maaneskinnet sad
omkring det hvide Bord
tre Dødninge i Lagner
og talte uden Ord.

FORAARSSKUMRINGEN

Det store Vindu er aabnet mod Foraarskumringens
Himle.

Fugle svinger sig ind og ud med dæmpet og hastigt
Brus —
igennem det hvide Vindu i Foraarskumringens Hus.

Højt over den evige Jord og over en endeløs Slette
risler i disse Minutter den bævende blege Glans.
Gennem den svimlende Aften gaar Fuglenes store Dans.

En Vin har perlende skummet og udgydt sin Rus i
Luften. —

Jeg gennemisnes af Længsel — der gaar fra mit Hjerte
en Strøm
igennem det store Vindu ud mod den umulige Drøm ...

PAA VANDRING

Til Anders Østerling

Jeg sidder paa en Skrænt etsteds i Somrens Land
og drikker Vin og stirrer ud over Sø og Strand.

Jeg gaar i Bøgeskoven, der fra de dybe Kløfter
et gennemsigtigt Løvværk mod Vand og Himmel løfter.

O, sammen med en Broder fra fremmed Land og By
er jeg igen paa Vandring — og Verden er mig ny.

Der er ej Sted og Time, der er ej fjernt og nær.
Der er den frie Sommer og os, der vandre her.

Der er ej Dagens Syssel og altings vante Gang —
der er min Sjæl, som bølger, og Verden fuld af Sang.

Titusind Mil er Livet — men hvorfor skal jeg søge
det andensteds end her, imellem disse Bøge?

Thi jeg er midt i Livet, midt i det, hvor jeg gaar.
O Broder, se vi vandre med Vinden i vort Haar!

SOMMERENS NYMFE

Til Christian Rimestad

Den øde, den raakolde Efteraarsskov,
hvor Regnlufften graaned, og Dybderne sov.
Den blodrøde Vej under bladløse Trær,
hvor Kvinder har hvisket: O, har du mig kær!
— Dèr mødte jeg Sommerens Nymfe!

Hun kom i sin Nøgenheds hjemløse Pragt —
og stansed. — Dèr stod hun. — Den yderste Vagt!
Og skøn og forladt paa den frysende Jord
hun hviskede til mig smaa hidsende Ord.
Hun klaged sig for mig og stod mig saa nær:
O, gaa ikke fra mig! O, hav mig lidt kær!

Da bøjed jeg mig — og til fælles Trøst
jeg kyssede blidt hendes højre Bryst.
— Mit flygtige Kys i den yderste Stund
skal ikke, o Nymfe, beruse din Mund!
Min Læbe har rørt ved dit Legemes Frugt —
du kan ikke, kan ikke stanse mit Flugt!

Den skumrende Vej i den ensomme Skov,
hvor Regnen begyndte, mens Dybderne sov.
Dér gik jeg — til Mørkets og Vinterens Hi —
den bedende Dejlighed hastigt forbi.

Jeg kyssede kun — som en isnende Trøst —
hendes glødende Bryst!

SOM DEN HØJT FÆSTEDE —

Som den højt fæstede Drøm i vort Liv,
sløret og fjernt fortonet,
lyser du Maane — i Dybdernes Dis
ser jeg dig gloriekronet.

Du staar mellem kulsorte Skyer,
der tunge af Brynde og Klage
forbi dig, forbi dig i Natten
dumpe og vældige drage.

Det er som en uhyre Stime
af Sorgens og Vildskabens Hvaler —
alle det natlige Hjertes
store og ensomme Kvaler.

I den dybt mørkesvangre
Himmel af jagende Skyr
ser jeg det hjemsøgte Hjertes
Kamp med al Afgrundens Dyr.

Hvergang vi løfter os over vort Liv
og ønsker det lutret og sonet,
ser vi dig Maane, som nu du staar —
diset og gloriekronet!

KOM —

Kom — at jeg kan drage, medens Natten gaar,
Drømme af dit Bryst, dine Hfter og dit Haar!
At min Haand kan følge
dine Linjers Bølge,
tegne den i Luften,
gribe efter Duften,
der fra dybe Kilder mangfoldig om dig staar!

Med min Haand fremmaner jeg den store Vaar —
Drømmen om dit Bryst, om dine Hfter og dit Haar.
Store, hvide, slanke!
Statue og Ranke!
Evige, der hviler —
alting i dig iler!
I min Haand jeg holder, hvad jeg ikke naar.

Er du ikke Drømmen, der gennem Verden gaar,
visende dit Bryst, dine Hofter og dit Haar?
Den, der har dig favnet,
misted ikke Savnet,
den, som du beruste,
fandt et Væld, der bruste —
ny og bundløs Skønhed, der i Strømme om dig staar!

DEN LYSE NAT

Gennem Gardinet siver den ind
til mig — den lyse Nat.
... Nu staar der én paa den duggede Bro
og drejer det tyste Rat.

Det blæser friskt over Havet nu,
og alt er saa blegt før Dag.
De slumrende Vande sitre
i Morgenens Aandedrag.

Dover ligger i Dæmringslys —
og hele den hvide Kyst.
Det er den flygtige Verdens
evige Jomfrubrust.

Gennem Kanalen gaar nu mod Syd
Dampere, som de har gjort . . .
Mennesket drager kun éngang
ung gennem denne Port.

Byerne ligge dernede,
fulde af Sol og Last.
I de ophedede Havne
strækker sig Mast ved Mast . . .

Hvem staar nu paa den duggede Bro
og drejer det tyste Rat?
— Gennem Gardinet siver den ind
til mig — den lyse Nat.

MAANESKINSHUSET

Maaneskinshaven,
de stormende Trær.
De knagende Døre —
og Markernes Skær.

Mørket i Stuen
og Lyset herind.
— Jeg sidder ved Ruden
i Fuldmaaneskin.

Som i et Nattehavs
oprørte Sø
ser jeg deroppe
den ensomme Ø.

Bor jeg ej selv
ved det yderste Vand —
som paa en ombrust
og stormende Strand?

Hvad jeg skal skabe,
det skaber jeg her!
— Vejret er om mig.
Og Maanen er nær.

NAAR HUSET VAAGNER —

O Morgen, naar Huset vaagner,
og Stuerne atter lever!
Jeg hører Børnenes Stemmer,
imedens de bliver klædt paa.
— Solen staar op over Markerne
og farver de duggede Ruder.
Luften er køligt stille
og sløret og morgenblaa.

Se Gaardens renlige Friskhed!
Og Haven saa tyst og nøgen!
Hønsene hakker i Fadet
for at faa alting med.
Efter det lange Mørke
og Søvnens paa deres Pinde
møder de samlede Dagen
paa deres Fodringssted.

Det er i den tidlige Time,
da Livet begynder at rinde . . .
Morgenens Floder strømme
i Mulmets udtømte Hav.
— Se, i den blaanende Hvælving
sidder endnu, langt borte,
ensom en smal Stribe Maane
som en Stump Nattens Rav . . .

BJERGENE

Og jeg gik udenfor mit Hus —
og dèr var Verden og dens Rus.
Den sorte Mark og Maanen —
og dèr, hvor Marken ender,
Skybjergene — vildt brænder
Stjernen over de hvide,
de evige Bjerger, der glide . . .

Det er de skønne Højdedrag,
der lyser tyst i Nattens Dag —
det er de fjerne Fjelde!
De er paa Flugt mod mig og mit,
forbi mig drager et Tog af Hvidt —
Skønhedens skinnende Egne
og Lykken, der er allevegne!

O, det var udenfor mit Hus,
dér fandt jeg Verden og dens Rus —
hvorfor, hvorfor da rejse!
Til mig kom Rum og Lande
og Hav og Maanestrände.
Det store Optog samlede sig
dérude i Natten og hilste mig!

LAVENDLERNE

Lavendlerne stod i en endeløs Række.
Jeg mindes i Solen den krydrede Duft.
Dunkelblaa Blomster i blændende Luft.
Alenhøjt stod de — i endeløs Række.

Og hen over Hækken i hundredevis
den hvide og rødsorte Sommerfugl svirred —
hin tropiske Sommer, da Ætheren dirred,
hin eneste Sommer som Paradis.

Fremblomstrer en Rigdom i Tiden, der kommer,
som den, jeg har set — eller tror, jeg har set?
O Vidunder, der i min Barndom er sket!
— Mit Hjerte har genskabt Lavendlernes Sommer!

VINTER PAA LANDET

Vi kommer fra Byen og Skolen
til Huset for Sommerens Røre.
Men nu er det Vinterens Stuer --
Kaminer og lukkede Døre.
O, denne lydløse Hvidhed
i Haven og i Alléen --
Sommerens ubundne Rige
er blevet et Kloster i Sneen.

Hvor fremmed at gaa her og fryse
om Ører og Fingre og Tær!
Hvor dejligt at holde sig tapper
og favne det tindrende Vejr!
Igennem den svidende Kulde
det straalende Solskin vælder.
Søndagens henrykte Sneland
klinger af Bjælder.

I Sovekamret om Aften
Kaminildens lystige Støj!
O denne saa milde Varme!
O Lugten af Tørverøg!
— Men vaagned vi hen paa Natten,
var Stuen bitterlig kold,
dér laa vi alene i Mørket —
i Mørkets og Vinterens Vold.

Jeg husker en Bakke i Skoven,
dér for vi med vore Slæder.
O, hvad beruser som Kulde
og Idræt paa ensomme Steder!
Hvor maatte vi tungt forlade,
da Mørket og Aftenen kom,
med dyre Minder for stedse
en hemmelig Helligdom!

O Stalde og Lader og Længer
og Marker og rimhvide Trær!
O, alle de slumrende Glæder,
der viden om vented os her!

Vi havde kun Dage og Timer,
og her ventede talløse Aar.
— Marker og Træer og Veje
om Vinterens slumrende Gaard!

Det er de forsvundne Tider —
og Ting, der bestandig ske.
Jeg ser omkring mig — og træder
i Fortidens dybe Sne.
O, Verden er atter begravet,
og lykkeligt gaaet i Staa!
— Milevidt rundt om mig Landet
og Vinteren, hvid og blaa!

HJEM FRA BYEN

Jeg kommer fra Byen.
Der var Feber derinde.
Det gik hedt til derinde.

Hvor Roserne dufte!

Jeg kommer fra Byen —
de gnistrende Gader,
den Angst midt i Larmen,
den Rus under Solen!

Aa, hvor her er stille!

Kontorerne gløded —
de fyldtes af Gaden.
Og Skæbner bestemtes
af alting, som skete.

De inderste Stuer
var skumle — saa tyste.
Men alting var Gæring
og anspændt Beslutning.

Se Sejlet derude!

Som igaar, som iforgaars
gik Kurserne ned.
Det syded paa Børsen.
Vi gik dèr iblinde.
Tør vi ikke mer vente?
Skal vi sælge — og tabe?
Vi spilled — vi stod der
med rystende Hænder.

Jeg tabte paa Børsen,
jeg tabte derinde . . .

Hvor Luften er sval
paa Skrænten ved Havet!

LIVETS TIMER

Der gaar Bølger gennem Menneskenes Hjerter.
I de store Stæder klemter det og kimer.
Det er Flugt og Fald og Spillet Skælven.
Stormfuldt kalder paa mig Livets Timer.

Sæt en Mand højt oppe paa en udsat Post.
Hvis han sejrer, sejrer han for alle Dage.
Hvis han overvindes, hvis han taber —
taber han, og intet blir tilbage.

Den, der forudser, skal ikke gaa tilgrunde.
Det er Høvdingsmærket, at kende Øjeblikket.
Det der er idag, er Livet — grib det!
Dette Nu er dybt som Dolkestikket!

Er du hjemsøgt af den skæbnesvangre Uro?
Kast dig ud i Havet — ud blandt Stadens Stimer!
Liv er Handling, Kamp med skjulte Aander.
O, de bruser om dig — Livets Timer!

DER ER VISSSELIG —

Der er visselig én Vellyst.

At staa alene

og have Valget mellem Fald og Sejer

og ikke vide, hvad der bringer Sejer —

og gribe Sejren!

Fordi den seende ser alt, ved alt.

Der er visselig én Vellyst.

At mestre Livet,

at være Manden —

og ikke slæbe Nederlag og Drømme

og Aandens Bagklogskab — bestandig Drømme! —

igennem Livets Aldre.

Der er visselig én Vellyst.

Og arm er Sjælen

i al dens Drivhuspragt og Klostervisdom

mod dette ene —

at brydes hver Dag med det Ubekendte.

MOLOK

Molok var Gud. — Og Gud blev en Stjerne,
straalende højt i det uhyre Rum.

— Stjernen deroppe er Molok — og Sjælen
gør den, som fordum, afsindig og grum.

Menneskebarnet forvirres og lammes
under det evige stirrende Blik:

«Hvad vil du have — o Højdernes Herre?
Her er min Elskedes Hjerteblod — drik!

Eller begærer du, bævende nøgent,
friskt skaaret ud med en indviet Kniv,
dette mit eget, dybt glødende Hjerte?
Tag det — jeg dør for at vinde dit Liv!»

Se, over Jorden staar Manddraber-Stjernen,
lysende ned med sin fjendtlige Glans:
— Krymp dig i Slavens vellystige Smerte!
Blot dig til Oldtidens blodige Dans!

Livets og Sjælens tilbedende Skarer
følger den gamle, ligstrøede Sti
op imod Tinderne, Afgrunden. — Se dem,
som en Flok Gale, der drager forbi!

DE DØDE ·

Begrav de døde i Tavshed
og bring dem ved Hanegal,
naar Solen stiger af Mørket,
tilsæde i Dødens Sal!

Dér skal de sidde alene
hinsides de tusinde Mil,
med Ungdommens mægtige Mine
og med deres evige Smil.

Dér skal de sidde og vaage —
og øver du Livets Værk,
saa er du i Pagt med de døde,
du ser deres Smil og er stærk.

Hvergang du beruses af Lykke
og træder med sejerrig Fod,
saa fik du af dem, der er døde,
udødelig Ungdom og Mod.

Det er ikke binglende Klokke
og Graad og ubodelig Kval
at elske de Hedengangne,
der sidder i Dødens Sal.

Dér sidder de nu og vaager,
hinsides de tusinde Mil —
med deres mægtige Mine
og med deres evige Smil!

DEN NYE VERDEN

Der kommer en Verden saa blaa og hvid
som Bølge og Strandbred ved Foraarstid.
Der kommer en Verden — en Vaar, der er fuld
af Lærker og Høge og Solskin og Muld.

Jeg hilser det frie, det mægtige Rum
med Dybdernes Dug og med Skyernes Skum —
den bundløse Luft og den vældige Sommer,
der staar som et Hav over Tiden, der kommer!

Da skal Aarhundreders Mørkemænd
opløses til Damp og med Suk svinde hen.
Men højt gennem Luften staar Regnbuens Bro
som Tegn paa en ny og en stoltere Tro!

Thi Viljen til Lykken! — det er det Bud,
der ene forkynder en straalende Gud!
Et Vidunder lever — alt er i det ene:
at løfte sit Liv som et Træ sine Grene!

Der er ingen Grænse — det gives hver Mand
at sejle sin Skæbne til Fablernes Land.
At følge hver Dag en uendelig Plan —
og grunde en Stad ved et fjernt Ocean.

Hver Mand, der vil leve, han skal bære Sværd;
men ikke mod dem, mod de faa, han har kær.
Det ældgamle Afsind skal ingen besmykke:
at dræbe det Hjerte, der gemmer éns Lykke.

Den stærke, den rige, det er hans Tid.
Den sejrende Verden er barsk og blid.
Og den, der døbt af Rummets Blæst,
skal munter gaa frem gennem Aarenes Fest.

Det festlige Hjerte tør vove et Spil.
— Og Smerten — ja Smerten, som ogsaa er til!
. Saa højt vi kan flyve, saa dybt vi skal dykke —
vi er — selv i Afgrunden — Mænd, der vil Lykke!

SNE

Der falder Sne i Skoven —
og medens Sneen falder,
gaar jeg i Skumringsmørket
hjem mod det Hus, der kalder.

Midt paa de hvide Marker
dit hvide Hus jeg ser —
dér gaar du nu og venter mig,
der kommer, mens det sner . . .

BRØDRENE SALMONSENS FORLAG

Af **Kai Hoffmann** er tidligere udkommet:

LILJER I MØRKET

(1899) **Pris 1 Kr. 50 Øre.**

Viggo Stuckenberg i «*Ill. Tid.*»: . . . Det er denne dybe Bevidsthed om det fælles, der gør Hoffmanns Digte saa rige og almengyldige midt i deres stærke personlige Tale. Hans Ordvalg er fuldendt, fordi hans Tanke er saa præcis, og hans Form er fuldkommen, fordi hans kunstneriske og hans menneskelige Samvittighed er ét.

BYEN OG HAVET

(1902) **Pris 1 Kr. 50 Øre.**

P. L. i «*Politiken*»: . . . I «Byen og Havet» findes Digte, der baade er følte og formede med den rene Glæde over det Skønne. Stærkt paa-virket af moderne fransk Lyrik — der findes i Samlingen en mesterlig Oversættelse af et Digt af Mallarmé — higer Hr. Hoffmann efter at gøre hvert Digt til en fast og ubrydelig Helhed

I «Byen og Havet» sitrer en Skønhedslængsel, der ofte finder sit Maal i disse Digtes fine og stemningsrige Kunst.

RIGET

(1905) **Pris 1 Kr. 50 Øre.**

Sophus Michaëlis i «*Verdensspejlet*»: Kai Hoffmanns Lyrik i denne sin Middagsstund hører til den bedste, yppigste og personligste, der nu om Stunder skrives i Danmark. Ingen er renere, mandigere, mere ideel.

Eksemplarer faas i alle Boglader.

